

Arrest

nr. 313 024 van 16 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 1 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Moldavische nationaliteit en bent afkomstig uit Otaci. Sinds uw huwelijk met uw eerste man woont u echter in Soroca.

U ervaart in Moldavië discriminatie vanwege uw etnische afkomst als Roma. U kreeg geen afdoende medische behandeling en geraakte niet aan een job.

Om deze redenen vroeg u reeds in mei 2022 asiel aan in Duitsland, maar omdat de neef van uw eerste man daar verdronk, keerde u terug naar Moldavië eind juni 2022.

Na 2.5 jaar huwelijk gingen jullie eind 2022 uit elkaar waarop u naar uw ouders in Yerevan, Armenië trok waar u 7 maanden (ver)bleef. In juli 2023 huwde u met uw huidige man. Hij kwam u in Yerevan halen waarna jullie terugkeerden naar Soroca en daar nog vijf maanden verbleven alvorens naar België te komen.

In januari 2024 besloot u uw land van herkomst opnieuw te verlaten, ditmaal om naar België te komen. U kwam hier toe op 14 januari 2024 en diende op 19 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in, samen met uw huidige man P., N. (...) (CGVS nr.: (...)) die al toe is aan zijn tweede VIB.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de documenten van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt immers dat u vroeg naar vrouwelijke medewerkers omdat u zich hierbij meer op uw gemak zou voelen (Vragenlijst 3.6 + Beoordeling BPN). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke Protection Officer, bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Wat betreft de pijn aan en problemen met uw geslachtsorganen (Registratiefiche + Persoonsgegevens, punt 29), sprak u nergens specifieke noden uit in functie van het persoonlijk onderhoud en legde u geen medische documenten neer ter staving hiervan. Hieruit kan bijgevolg niet worden afgeleid wat de gevolgen hiervan zijn op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde bovendien op het CGVS dat u zich in staat voelde om aan het interview te beginnen en er werd u duidelijk aangegeven dat u het gesprek steeds mocht onderbreken indien nodig (CGVS, p. 1). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat alles goed verlopen was (CGVS, p. 12 & 13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

U verklaart niet te willen terugkeren naar Moldavië omdat u daar geen job vindt en niet de nodige medische zorgen ontvangt. U zou deze problemen ondervinden omdat u deel uitmaakt van de Roma gemeenschap. Daarnaast maakt u zich zorgen over uw man, die zou zijn opgeroepen voor de oorlog in Oekraïne (CGVS, p. 3, 4, 8, 10 - 12).

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband

evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

U verklaarde dat u als Roma in Moldavië gediscrimineerd werd op medisch en economisch vlak.

U zou tussen 2020 en 2023 maandenlang gewacht hebben en meerdere pogingen ondernomen hebben om bij verschillende ziekenhuizen een afspraak te bemachtigen met het oog op bepaalde testen en medische zorgen gelinkt aan uw lichaamsbeharing en problemen met uw geslachtsorganen. Dit zou u steeds opnieuw geweigerd zijn, maar u kan niet zeggen waarom. De enige uitleg die u steevast kreeg zou zijn geweest 'het is niets voor Roma'. U kan echter hieromtrent geen enkel bewijs neerleggen en evenmin concreet maken bij welke ziekenhuizen u te horen ging, hetgeen - ondanks uw ongeletterdheid – opmerkelijk is gezien de duur van uw zogezegd traject. U zegt dat alleen Roma op deze manier benadeeld worden, maar gaat volledig voorbij aan alternatieve verklaringen zoals mogelijks lange wachttijden of bepaalde voorwaarden die moeten voldaan zijn alvorens toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Bovendien baseert u zich voor de uitspraak omtrent de benadeling van Roma in het bijzonder, op wat u zelf zou waarnemen in het ziekenhuis, met name wie u ziet binnenkomen en wie hulp krijgt. Dit volstaat uiteraard niet ter rechtvaardiging van uw uitspraak (CGVS, p. 3, 8 – 10).

Bijgevolg reikt u geen enkel objectief element aan waaruit de intentie blijkt van de Moldavische autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

In verband met de redenen van medische aard die u aanvoert, dient daarom te worden vastgesteld dat deze redenen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met subsidiaire bescherming. Overeenkomstig artikel 76bis van voornoemde wet, moet u, met het oog op de beoordeling van de medische elementen, een machtiging tot verblijf aanvragen bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, paragrafen 1 en 3 van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens werd vastgesteld dat de economische redenen waarom u beweert uw land te hebben verlaten en niet te willen terugkeren, namelijk een gebrek aan werk en daardoor geld (CGVS, p. 3), niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Ook de vrees die u uitspreekt ten gevolge van de beweerde oproeping van uw man blijkt louter economisch van aard en valt dus hieronder. Wanneer gevraagd naar wat u persoonlijk vreest vanwege zijn problemen antwoordt u: 'wat kan ik dan als ik alleen blijf? Ik kan niets, hij geeft me eten' (CGVS, p. 8 & 12).

Dezelfde redenering als hierboven gaat op; u maakt zich schuldig aan blote beweringen die u niet hard kan maken.

U beweert naar werk te hebben gezocht, maar dit niet gekregen te hebben vanwege uw etnische afkomst. Wanneer gevraagd om dit uit te leggen, zegt u 'we woonden in onze stad en we vroegen naar werk, je weet hoe dat gaat' hetgeen een uitermate vaag antwoord is. Wanneer gevraagd welke concrete inspanningen u geleverd zou hebben om werk te vinden zegt u: we hebben eerst via vrienden gevraagd of zij iets 'gehoord' hebben, later zijn we 1 à 2 weken voor vertrek naar België naar de 'ambassade' gegaan, we zochten naar werk, maar dat werd niet gegeven omdat we Roma zijn (CGVS, p. 3).

Eerst en vooral volstaat het ondernemen van één poging om werk te vinden (en daarbij afgewezen te worden) lang niet om van vervolging te spreken. Daarenboven kan u deze ene poging helemaal niet aannemelijk maken: u weet de naam van de instelling niet, waar die gelegen is, kan niet concreet maken met

wie u daar sprak en kan hier geen bewijzen van neerleggen (CGVS, p. 3 & 4). Tot slot biedt uw lage scholingsgraad een alternatieve verklaring voor moeilijkheden bij het zoeken naar werk, al beweert u zelf dat het daar niet aan ligt, maar aan uw etniciteit. Met deze uitspraak kan echter weinig rekening worden gehouden: u kan niet aannemelijk maken waarop u zich baseert om dat te zeggen behalve 'zij vertelden ons dat', maar dit is wederom een blote bewering die verder niet gestaafd wordt (CGVS, p. 3 - 5).

Bijgevolg wijst niets erop dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 wegens uw precare economische situatie. Het feit dat u zich in een moeilijke situatie kunt bevinden door de moeilijke economische situatie in uw land, kan dus niet worden beschouwd als vrees voor vervolging of als een risico op ernstige schade.

U beweert opzoekingswerk gedaan te hebben naar organisaties die u kunnen helpen met de zoektocht naar een job en die zouden niet bestaan, maar u laat na te concretiseren hoe u tot deze conclusie komt. U zegt alleen in meerdere steden naar werk gezocht te hebben en overal geweigerd te worden vanwege uw etnie (CGVS, p. 5). Daarnaast zegt u, net als andere zigeuners, geen financiële hulp te krijgen van de staat (CGVS, p. 5) en zegt u dat er geen organisaties in Moldavië bestaan die Roma kunnen helpen - op verschillende vlakken (naast het zoeken/ vinden van werk), maar wanneer gevraagd naar de stappen die u ondernam waaruit dit zou moeten blijken, slaagt u er wederom niet in om dit aannemelijk te maken. U refereert enkel naar de zogezegde 'ambassade' en zegt verder: 'misschien bestaat zo iets, maar ik ben daar niet van op de hoogte' (CGVS, p. 5).

Ten eerste kloppen deze uitspraken over het ontbreken van dergelijke organisaties niet, zoals blijkt uit bovenstaande informatie. Ten tweede slaagt u er op deze manier niet in aan te tonen dat de Moldavische overheid onmachtig dan wel onbereid zou zijn om u bij te staan op medisch of economisch vlak, of bij eender welk aspect van uw leven waarin u moeilijkheden ervaart.

Daarom kan besloten worden dat de door u aangebrachte persoonlijk ondervonden problemen van discriminatie niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat uw fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt.

Dat u na uw terugkeer naar Moldavië uit Duitsland nog geruime tijd in Moldavië verbleef om voor uw oma, die bovendien een pensioen kreeg en aldus wel kon rekenen op overheidssteuning, te zorgen alvorens opnieuw te vluchten (CGVS, p. 8), bevestigt dit.

Tot slot heeft u nooit geprobeerd om op eender welke manier uw situatie aan te klagen in Moldavië+.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus. Moldavië. De Romaminderheid van 4 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderraportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen.

Er dient echter op gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

U blijft hier in gebreke. Uw schoonmoeder zou hebben gezegd dat u geen klacht kon indienen omdat u niet geschoold bent, daarna zou het zijn uit angst dat medische medewerkers op hun beurt tegen u klacht zouden indienen als ze dit wisten. Nog anders luidt het dat de politie u daardoor zou dwingen om de stad te verlaten en ten slotte beweert u geen klacht te hebben ingediend omdat u wist dat u naar België kwam. Uw verklaringen zijn allesbehalve consistent op dit vlak, bovendien laat u nogmaals na uw blote beweringen te staven met bewijzen of aannemelijke verklaringen die kunnen verschonen waarom u het niet eens probeerde (CGVS, p. 11 & 12).

Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of gewelddaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.

Afgezien van uw paspoort, wat hoogstens uw identiteit bewijst, diende u geen documenten in ter staving van uw asielmotieven. U zou nochtans over stukken beschikken in Moldavië waarin discriminatie vanwege uw etnie bevestigd wordt, hetgeen de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Dat u deze niet meenam omdat u dacht dat het niet belangrijk zou zijn (CGVS, p. 6), is niet geloofwaardig en plaatst een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van deze documenten. Hoe dan ook vermoedt u met slechts uw paspoort niet de eerdere beoordeling van het CGVS te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken (bijlage 3), opgesteld door Belgische artsen en ziekenhuizen, nergens afgeleid kan worden dat verzoekende partij omwille van enige medische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar desbetreffend niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Deze stukken, die louter afspraakbevestigingen betreffen, tonen enkel aan dat verzoekende partij gynaecologisch wordt opgevolgd en enkele onderzoeken onderging, doch bevatten niet de minste informatie over de concrete medische problematiek van verzoekende partij.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar Moldavië omdat zij er geen job vindt en niet de nodige medische zorgen ontvangt en dit wegens haar Roma-origine. Ook maakt zij zich zorgen om haar man, die zou zijn opgeroepen voor de oorlog in Oekraïne (notities CGVS, p. 3, 4, 8, 10-12).

2.2.5. Inzake de door verzoekende partij aangehaalde discriminatie omwille van haar Roma-origine, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden, doch wordt er tevens op gewezen en uitgebreid gemotiveerd dat deze situatie *“evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.”

Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat verwerende partij onterecht motiveert dat de moeilijke socio-economische situatie en lage scholingsgraad van Roma niet te wijten zouden zijn aan discriminatie ten aanzien van Roma, onderstreept de Raad dat geenszins ontkend wordt dat de Roma op meerdere vlakken discriminatie ondervinden, doch neemt dit niet weg dat hun moeilijke socio-economische situatie en lage scholingsgraad niet herleid kan worden tot het enkele gegeven dat zij gediscrimineerd worden wegens hun etnische origine en de vooroordelen die bestaan ten aanzien van Roma, doch wel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren, waarbij ook onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, de culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, het wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en ten aanzien van de overheid een rol spelen.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht als volgt besloten: *“Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit*

en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de door verwerende partij bijgebrachte “COI Focus” betreffende “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (zie administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie) en zoals bevestigd in de COI Focus, Moldavië, algemene situatie van 22 februari 2024 (waarnaar verwezen in de aanvullende nota van 20 augustus 2024) treedt de Raad verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt bovendien nog dienstig verwezen naar de in Moldavië beschikbare beschermingsmogelijkheden waarop Roma beroep kunnen doen in geval van problemen van discriminatie: “Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”

Tevens blijkt uit voornoemde informatie dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden wel degelijk een klacht kan worden ingediend bij de politie alsook dat er in Moldavië verschillende andere kanalen bestaan die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt er in dit verband op het volgende gewezen: *“Uit voornoemde informatie blijkt nochtans dat er in geval van discriminatie of geweldsdaden een klacht kan worden ingediend bij de politie. Uit een onderzoek van het EEF uit 2018 blijkt dat Roma (en andere kwetsbare groepen) toch een bepaalde mate van vertrouwen hebben in de politie en vaker een beroep doen op de politie in vergelijking met andere groepen van de bevolking. Daarnaast bestaan er in Moldavië ook andere kanalen, die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman of de Equality Council. Voorts voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting.”*

De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Dient in dit kader overigens nog te worden onderstreept dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Moldavische autoriteiten tevens bevestiging vinden in het feit dat Moldavië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op bovenstaande bevindingen kan verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Roma in Moldavië om aan te tonen dat zij in Moldavië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en/of dat het haar in Moldavië aan nationale bescherming ontbeert. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op wat volgt, manifest in gebreke blijft.

2.2.6. Waar verzoekende partij gewag maakt van discriminatie bij de toegang tot de gezondheidszorg en stelt dat zij in Moldavië geen medische hulp kreeg voor haar gezondheidsproblemen, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal dienaangaande op goede gronden het volgende motiveert in de bestreden beslissing: *“U zou tussen 2020 en 2023 maandenlang gewacht hebben en meerdere pogingen ondernomen hebben om bij verschillende ziekenhuizen een afspraak te bemachtigen met het oog op bepaalde testen en medische zorgen gelinkt aan uw lichaamsbehandling en problemen met uw geslachtsorganen. Dit zou u steeds opnieuw geweigerd zijn, maar u kan niet zeggen waarom. De enige uitleg die u steevast kreeg zou zijn geweest ‘het is niets voor Roma’. U kan echter hieromtrent geen enkel bewijs neerleggen en evenmin concreet maken bij welke ziekenhuizen u te horen ging, hetgeen - ondanks uw ongeletterdheid – opmerkelijk is gezien de duur van uw zogezegd traject. U zegt dat alleen Roma op deze manier benadeeld worden, maar gaat volledig voorbij aan alternatieve verklaringen zoals mogelijks lange wachttijden of bepaalde voorwaarden die moeten voldaan zijn alvorens toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Bovendien baseert u zich voor de uitspraak omtrent de benadeling van Roma in het bijzonder, op wat u zelf zou waarnemen in het ziekenhuis, met name wie u ziet binnenkomen en wie hulp krijgt. Dit volstaat uiteraard niet ter rechtvaardiging van uw uitspraak (CGVS, p. 3, 8 – 10).*

Bijgevolg reikt u geen enkel objectief element aan waaruit de intentie blijkt van de Moldavische autoriteiten om burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

In verband met de redenen van medische aard die u aanvoert, dient daarom te worden vastgesteld dat deze redenen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met subsidiaire bescherming. Overeenkomstig artikel 76bis van voornoemde wet, moet u, met het oog op de beoordeling van de medische elementen, een machtiging tot verblijf aanvragen bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, paragrafen 1 en 3 van de wet van 15 december 1980.”

Waar verzoekende partij desbetreffend lijkt te menen dat van haar niet verwacht kan worden enig schriftelijk bewijs hiervan te kunnen voorleggen, gelet op het mondelinge karakter van de discriminatie, haar beperkte kennis van het Russisch en haar ongeletterdheid, oordeelt de Raad evenwel dat het gelet op de verklaring van verzoekende partij dat zij tussen 2020 en 2023 maandenlang gewacht zou hebben en meerdere pogingen zou hebben ondernomen hebben om bij verschillende ziekenhuizen een afspraak te bemachtigen met het oog op bepaalde testen en medische zorgen, het wel degelijk uiterst bevreemdend is dat zij hiervan niet het minste bewijs kan neerleggen. Het loutere feit dat zij ongeletterd is volstaat niet om hieraan afbreuk te doen, temeer nu zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf dat zij niet kon schrijven maar wel kon lezen (zie administratief dossier, stuk 5, verklaring DVZ, vraag 11). Waar zij voorts stelt dat de discriminatie mondeling gebeurde en dat hiervan aldus geen schriftelijk bewijs bestaat, benadrukt de Raad echter dat verzoekende partij evenmin enig begin van bewijs neerlegt van haar ziekenhuisbezoeken *an sich*. Daarnaast is het evenmin ernstig dat verzoekende partij thans in haar verzoekschrift opwerpt het Russisch niet goed machtig te zijn en dit aanvoert als een reden waarom zij geen bewijs heeft van haar pogingen om medische zorgen te verkrijgen. Immers moet worden opgemerkt dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming verzocht om de bijstand van een tolk Russisch en bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet aangaf dat zij, naast het Rom, ook het Russisch voldoende beheerst om haar problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (zie administratief dossier, stuk 5, map DVZ, bijlage 26 (d.d. 19/01/2024) en “*verklaring betreffende procedure*” (d.d. 05/02/2024), vraag 2). Voorts werd zij zowel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk Russisch en verklaarde zij hierover telkens de tolk goed te hebben begrepen (zie notities CGVS, p. 2 en 13). Op geen enkel moment stelde zij het Russisch niet goed machtig te zijn en/of de tolk niet goed te begrijpen. Uit niets blijkt dan ook dat zij zich niet afdoende in het Russisch zou kunnen beredderen.

Verder oppert verzoekende partij dat haar verklaringen voldoende bewijs vormen, doch de Raad stelt vast dat zij eraan voorbijgaat dat ook haar verklaringen geenszins overtuigen nu zij niet concreet kan aangeven bij welke ziekenhuizen zij langsging om een afspraak te maken. In het licht van haar bewering tussen 2020 en 2023 maandenlang gewacht te hebben en meerdere pogingen ondernomen te hebben bij verschillende ziekenhuizen om een afspraak te bemachtigen, acht de Raad het geenszins ernstig dat verzoekende partij

geen enkel van deze ziekenhuizen bij naam kan noemen. In haar verzoekschrift meent verzoekende partij dat haar dit niet kan worden verweten daar zij niet kan lezen, doch dient te worden herhaald dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangaf wel degelijk te kunnen lezen (zie verklaring DVZ, vraag 11). Bovendien is het hoe dan ook niet ernstig in het licht van haar beweerde maandenlange zoektocht naar medische hulp dat de namen van de ziekenhuizen waartoe zij zich gericht heeft op geen enkel moment ter sprake zouden zijn gekomen, bijvoorbeeld in gesprekken met het ziekenhuispersoneel en/of haar naaste omgeving. Gezien de duur van haar voorgehouden traject, mag in alle redelijkheid van verzoekende partij worden verwacht dat zij in staat zou zijn de ziekenhuizen waartoe zij zich heeft gericht concreet te benoemen.

Evenmin doet verzoekende partij concreet afbreuk aan de vaststelling dat zij niet verder komt dan blote beweringen waar zij stelt dat haar medische zorgen geweigerd werden wegens haar Roma-origine. In de bestreden beslissing wordt in dit verband de pertinente bemerking gedaan dat er ook alternatieve verklaringen kunnen zijn voor het feit waarom zij geen (onmiddellijke) medische zorg kreeg, zoals mogelijks lange wachttijden of bepaalde voorwaarden die moeten voldaan zijn alvorens toegang te krijgen tot gezondheidszorg. In haar verzoekschrift verwerpt verzoekende partij weliswaar de hypothese dat lange wachttijden de reden zijn waarom zij geen medische zorg kreeg, aangezien zij in dat geval op een later tijdstip een afspraak had gekregen, doch volstaat dit verweer niet om afbreuk te doen aan het gegeven dat er tal van andere (niet-discriminatoire) redenen denkbaar zijn die aan de basis kunnen liggen waarom iemand niet onmiddellijk medische zorg verstrekt krijgt. Zo kunnen bijvoorbeeld de aard en ernst van de medische problematiek, bepaalde organisatorische overwegingen en/of geldende algemene voorschriften die dienen te worden nageleefd een verklaring vormen voor het niet (onmiddellijk) verlenen van medische zorg. Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij er niet in geslaagd zou zijn een afspraak te maken kan op zich dan ook niet worden afgeleid dat zij benadeeld wordt omwille van haar Roma-origine.

De reeds hoger vermelde medische stukken die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3) werpen evenmin een ander licht op de in de bestreden beslissing gedane bevindingen omtrent de door verzoekende partij aangehaalde medische problematiek. Zoals *supra* reeds bemerkt (zie punt 2.2.2.) blijkt uit deze stukken, die louter afspraakbevestigingen betreffen, enkel dat verzoekende partij gynaecologisch wordt opgevolgd en enkele onderzoeken onderging, zonder dat evenwel enige informatie gegeven wordt over de concrete medische problematiek van verzoekende partij.

2.2.7. Inzake de door verzoekende partij aangekaarte moeilijke socio-economische situatie en haar verklaring dat zij wegens haar Roma-origine geen werk vindt in Moldavië, meent de Raad dat desbetreffend volgende pertinente bevindingen worden gedaan in de bestreden beslissing: *“Vervolgens werd vastgesteld dat de economische redenen waarom u beweert uw land te hebben verlaten en niet te willen terugkeren, namelijk een gebrek aan werk en daardoor geld (CGVS, p. 3), niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Ook de vrees die u uitspreekt ten gevolge van de beweerde oproeping van uw man blijkt louter economisch van aard en valt dus hieronder. Wanneer gevraagd naar wat u persoonlijk vreest vanwege zijn problemen antwoordt u: ‘wat kan ik dan als ik alleen blijf? Ik kan niets, hij geeft me eten’ (CGVS, p. 8 & 12).*

Dezelfde redenering als hierboven gaat op; u maakt zich schuldig aan blote beweringen die u niet hard kan maken.

U beweert naar werk te hebben gezocht, maar dit niet gekregen te hebben vanwege uw etnische afkomst. Wanneer gevraagd om dit uit te leggen, zegt u ‘we woonden in onze stad en we vroegen naar werk, je weet hoe dat gaat’ hetgeen een uitermate vaag antwoord is. Wanneer gevraagd welke concrete inspanningen u geleverd zou hebben om werk te vinden zegt u: we hebben eerst via vrienden gevraagd of zij iets ‘gehoord’ hebben, later zijn we 1 à 2 weken voor vertrek naar België naar de ‘ambassade’ gegaan, we zochten naar werk, maar dat werd niet gegeven omdat we Roma zijn (CGVS, p. 3).

Eerst en vooral volstaat het ondernemen van één poging om werk te vinden (en daarbij afgewezen te worden) lang niet om van vervolging te spreken. Daarenboven kan u deze ene poging helemaal niet aannemelijk maken: u weet de naam van de instelling niet, waar die gelegen is, kan niet concreet maken met wie u daar sprak en kan hier geen bewijzen van neerleggen (CGVS, p. 3 & 4). Tot slot biedt uw lage scholingsgraad een alternatieve verklaring voor moeilijkheden bij het zoeken naar werk, al beweert u zelf dat het daar niet aan ligt, maar aan uw etniciteit. Met deze uitspraak kan echter weinig rekening worden gehouden: u kan niet aannemelijk maken waarop u zich baseert om dat te zeggen behalve ‘zij vertelden ons dat’, maar dit is wederom een blote bewering die verder niet gestaafd wordt (CGVS, p. 3 - 5).

Bijgevolg wijst niets erop dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 wegens uw precaire economische situatie. Het feit dat u zich in een moeilijke situatie kunt bevinden door de moeilijke economische situatie in uw land, kan dus niet worden beschouwd als vrees voor vervolging of als een risico op ernstige schade.

U beweert opzoekingswerk gedaan te hebben naar organisaties die u kunnen helpen met de zoektocht naar een job en die zouden niet bestaan, maar u laat na te concretiseren hoe u tot deze conclusie komt. U zegt

alleen in meerdere steden naar werk gezocht te hebben en overal geweigerd te worden vanwege uw etnie (CGVS, p. 5). Daarnaast zegt u, net als andere zigeuners, geen financiële hulp te krijgen van de staat (CGVS, p. 5) en zegt u dat er geen organisaties in Moldavië bestaan die Roma kunnen helpen - op verschillende vlakken (naast het zoeken/ vinden van werk), maar wanneer gevraagd naar de stappen die u ondernam waaruit dit zou moeten blijken, slaagt u er wederom niet in om dit aannemelijk te maken. U refereert enkel naar de zogezegde 'ambassade' en zegt verder: 'misschien bestaat zo iets, maar ik ben daar niet van op de hoogte' (CGVS, p. 5).

Ten eerste kloppen deze uitspraken over het ontbreken van dergelijke organisaties niet, zoals blijkt uit bovenstaande informatie. Ten tweede slaagt u er op deze manier niet in aan te tonen dat de Moldavische overheid onmachtig dan wel onbereid zou zijn om u bij te staan op medisch of economisch vlak, of bij eender welk aspect van uw leven waarin u moeilijkheden ervaart.

Daarom kan besloten worden dat de door u aangebrachte persoonlijk ondervonden problemen van discriminatie niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat uw fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt.

Dat u na uw terugkeer naar Moldavië uit Duitsland nog geruime tijd in Moldavië verbleef om voor uw oma, die bovendien een pensioen kreeg en aldus wel kon rekenen op overheidssteuning, te zorgen alvorens opnieuw te vluchten (CGVS, p. 8), bevestigt dit."

Ook hier meent verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden hiervan geen stukken te hebben neergelegd en dat haar verklaringen een afdoende bewijs vormen. De Raad meent evenwel dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat zij zelf aangaf dat zij in Moldavië over stukken zou beschikken waarin bevestigd wordt dat zij en haar man geen werk krijgen (notities CGVS, p. 6), waardoor wel degelijk verwacht mag worden dat zij minstens enig begin van bewijs zou kunnen neerleggen ter staving van de beweerde moeilijkheden bij haar zoektocht naar werk. Verder werpt zij evenmin *in concreto* een ander licht op de vaststelling dat ook haar verklaringen geenszins overtuigen, nu uit haar verklaringen blijkt dat zij slechts één (ernstige) poging heeft ondernomen om werk te vinden en zij deze ene poging bovendien helemaal niet aannemelijk kan maken, aangezien zij de naam van de instelling niet kent, zij niet weet waar die gelegen is, zij niet concreet kan maken met wie zij daar sprak en zij hiervan geen bewijzen neerlegt. Verzoekende partij verwijst wederom naar haar ongeletterdheid om haar onwetendheid desbetreffend te verklaren, doch de Raad meent ook hier dat in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij de naam zou kennen van de instelling waartoe zij zich heeft gericht, dat zij zou weten waar deze gelegen is, dat zij zou kunnen aangeven wie zij daar concreet sprak en dat zij hiervan enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen. Het loutere gegeven dat zij ongeletterd is doet hieraan geen afbreuk, temeer nu wederom gewezen dient te worden op haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij enkel niet kan schrijven maar wel kan lezen (zie verklaring DVZ, vraag 11). Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog oppert dat zij *"tallose pogingen ondernam om werk te vinden"*, benadrukt de Raad dat verzoekende partij zulks geenszins aannemelijk maakt gelet op haar uiterst vage verklaringen omtrent de concrete inspanningen die zij zou hebben geleverd om werk te vinden.

2.2.8. Daarenboven maakt verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk dat het haar desbetreffend aan nationale bescherming ontbeert. Met name dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet de minste poging ondernam om haar situatie aan te klagen in Moldavië, noch een afdoende verklaring biedt voor haar nalaten dienaangaande. Dient hierbij wederom te worden benadrukt dat verzoekende partij hierbij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar informatie van algemene aard doch *in concreto* dient aan te tonen dat zij persoonlijk in haar land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming kan krijgen. Verzoekende partij blijft hieromtrent manifest in gebreke, gelet op haar inconsistente verklaringen aangaande de reden waarom zij meende geen klacht te kunnen indienen. Zoals ook bemerkt in de bestreden beslissing, gaf zij immers uiteenlopende redenen aan waarom zij geen dergelijke klacht heeft ingediend, met name (i) omdat haar grootmoeder gezegd zou hebben dat zij geen klacht kon indienen omdat zij niet geschoold is, (ii) omdat zij vreesde dat medische medewerkers op hun beurt tegen haar klacht zouden indienen, (iii) omdat zij vreesde dat de politie haar daardoor zou dwingen om de stad te verlaten en (iv) omdat zij wist dat zij naar België zou komen. Met dergelijke wisselende verklaringen overtuigt verzoekende partij er allerminst van dat zij gegronde redenen had om geen hulp en/of bescherming te zoeken voor haar problemen bij de Moldavische autoriteiten.

In haar verzoekschrift beperkt verzoekende partij zich er dienaangaande toe te herhalen dat zij schrik had voor de politie en niet op de hoogte was van organisaties die haar zouden kunnen bijstaan alsook te verwijzen naar haar kwetsbaar profiel – zij duidt erop dat zij een analfabete Roma-vrouw is die het Russisch niet vlot machtig is – doch doet zij hiermee op geen enkele wijze *in concreto* afbreuk aan bovenstaande vaststellingen noch toont zij afdoende aan dat zij een dermate kwetsbaar profiel heeft dat van haar niet kan worden verwacht dat zij zich bij problemen van discriminatie zou wenden tot haar nationale autoriteiten teneinde de nodige bescherming te verkrijgen. Zij het hierbij tevens herhaald dat het niet ernstig is dat thans in het verzoekschrift beweerd wordt dat verzoekende partij het Russisch niet vlot machtig is, terwijl verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming zelf verzocht om de

bijstand door een tolk Russisch en zij voorts op geen enkel moment tijdens haar gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal enig bezwaar uitte tegen de bijstand door een tolk Russisch noch gewag maakte van een beperkte kennis van het Russisch.

2.2.9. Ten slotte meent de Raad nog dat verwerende partij tevens dienstig op het volgende wijst in de bestreden beslissing: *"Afgezien van uw paspoort, wat hoogstens uw identiteit bewijst, diende u geen documenten in ter staving van uw asielmotieven. U zou nochtans over stukken beschikken in Moldavië waarin discriminatie vanwege uw etnie bevestigd wordt, hetgeen de kern van uw asielrelaas uitmaakt. Dat u deze niet meenam omdat u dacht dat het niet belangrijk zou zijn (CGVS, p. 6), is niet geloofwaardig en plaatst een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van deze documenten. Hoe dan ook vermoogt u met slechts uw paspoort niet de eerdere beoordeling van het CGVS te wijzigen."*

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT